

ИЗЛОЖБА ГРАФИКА ИВАНА РАНЂЕЛОВИЋА

Изложба графика Ивана Ранђеловића је одржана у периоду од 27. августа до 9. септембра 2019. године у Галерији КЦК. На изложби су представљене графике рађене техником монотипије.

А мотиви су пејзажи из Србије, са идејом да се очува животна средина. Техника монотипије је посебно интересантна аутору зати што се један исти отисак никада не може поновити.

Иван Ранђеловић рођен је 1980. године у Лесковцу. Завршио уметничку школу истуреног одељења из Ниша при Текстилној школи у Лесковцу 1999. На Академији уметности у Новом Саду дипломирао 2003. смер *ликовна графика* у класи професора Милана Станојева. Био је члан удружења Ле-арт Лесковац, такође сарађује по позиву са удружењем УЛУК – Крушевац. Излагао је до сада три пута самостално и око шездесет пута групно у земљи и иностранству: Македонија, Бугарска, Пољска, Литванија, Француска. Учесник је неколико ликовних колонија. Добитник је неколико награда и признања за свој стваралачки рад. Предаје на Школи за текстил и дизајн у Лесковцу. Живи и ствара у Лесковцу.

Изложба је по Конкурсу за излагачку сезону у 2019. години.

Ликовни израз Ивана Ранђеловића карактерише наклоност ка рафи-

нираности и поетичности, али са свешћу уметника о праву брисања граница између личног и општег, оригиналног и преузетог.

Опредељујући се за сликање природе, аутор снажним експресивним потезом веома сугестивно интерпретира пејзаже. Инспирацију проналази у мотивима из родног краја и околине. Он представља истински доживљај природе, трудећи се да нам јасно покаже да ту поред нас постоји лепота.

На овај начин, кроз овакве представе жели и да подигне свест о важности очувања животне средине.

Пејзаже ствара на релацији између реалистичног и експресионистичког модела. Он слика одређени предео који га на посебан начин инспирише, покушавајући да синтетизује природу и уметност.

Монотипија не означава уско дефинисану технику, већ принцип отискивања у једном примерку, уз немогућност да се направи још идентичних отисака. Монотипија се може добити на више начина, а осим једнобојних, најчешће у црној или смеђој боји,

Његови предели су снажни сугестивни, али истовремено смирени духом, и са вештом стваралачком намером уводе посматрача у срж природе која нас окружује.

Таквим композиционим решењима, аутор на неки начин мистификује пејзаже, остављајући посматрачу слободу креације и визије природе у складу са сопственим бићем.

Пратећи ритам у композицији пејзажа, аутор нас подсећа да су природа и уметност две нераскидиве целине, које у синхронизитету подсећају на важност повратка унутрашњем складу коме сваки човек као духовно биће тежи.

**Марија
Стојадиновић**

ИЗЛОЖБА СЛИКА ДАНИЦЕ ВЕСЕЛИНОВИЋ

Изложба слика Данице Веселиновић одржана је у периоду од 23. септембра до 15. октобра 2019. године у Легату Милића од Мачве.

Изложба је по Конкурсу за излагачку сезону у 2019. години.

Даница Веселиновић рођена је 1992. године у Лозници.

На Академији лепих уметности и мултимедија (Факултет савремених уметности), на одсеку сликарства дипломирала је 2015. године, у класи професора Саше Филиповића.

До сада је имала више самосталних изложби, а излагала је и на многим колективним изложбама широм земље, у Републици Српској, Косову и Метохији.

Учесник је на пројектима и ликовним колонијама у Србији, Црној Гори, Бугарској, Словенији, Македонији, Немачкој, Русији, Уједињеним Арапским Емиратима.

Добитник Награде Академије лепих уметности и мултимедија за цртеж.

Члан је управног одбора Студентског културног центра Београд.

Даница Веселиновић у својој ликовној поезици трага за феноменом хаоса и његовим утицајем на унтрашњу реалност сваког појединца.

Инспирисана динамиком коју носи појам гужве, метежа, конфузије

она бива испровоцирана да представом употребних предмета из свакодневног живота скрене пажњу на истину нашег микро плана.

Фокус је стављен на кухињске предмете, а по речима ауторке: *Свака чаша, шерпа, тањир, на сликама добија свој нови простор и значење, свака је носилац посебне емоције, губећи при том своје основно значење, јер их користим искључиво као визуелне симболе, сродне или поновљене облике, који граде орнамент онога што морамо и онога што волимо да радимо – балансирајући тако између досаде и проналажења смисла.*

Њена дела не представљају снажну представу света који нас окружује, већ нас подсећају да треба да обратимо пажњу на микро елементе свеукупне представе живота.

Ауторка својом ликовном поетиком представља свет у којем је спој форме и садржаја истовремено динамичан, маштовит и емотиван. Сliku гради на темељима разигране композиције, док је колорит сведен на минимум.

Фокус је на компоновању елемената који у својој различитости егзистирају у поеми заједничког битисања.

Оваквим представама она упућује на помало скривено значење свакодневице и открива богатство уобичајених појава и представа. На тај начин истовремено откривајући сопствено поимање света којем припада.

Марија Стојадиновић

ОНЛАЈН ИЗЛОЖБА ФОТОГРАФИЈА ПЛЕМЕНА ИСТОЧНЕ АФРИКЕ - ИВАНА МАРЈАНОВИЋА

На Изложби су представљене путописне фотографије Црног континента, са обичајима из живота афричких племена: Етиопије, Замбије, Кеније, Руанде, Омо долине...

Аутор је своје интересовање и истраживачки дух који подразумева фотографисање обичаја другачијих култура стекао још као дечак не пропуштајући епизоде документарне емисије *Опстанак* и сакупљајући сличице Животињско царство.

Инспирацију проналази и у музици, којом се бави скоро читав живот. Посебну повезаност можемо приметити кроз бубњеве и удараљке које аутор свира.

Занимљиво је да бубањ вуче управо корене са овог континета, а први звуци су се сводили управо на опонашање звукова из природе. Према веровањима, бубањ је свети предмет и припада само врачу. Вођен тим сазнањем аутор је желео да се упозна са племенским ритуалима које прати овај инструмент.

Ове фотографије откривају личне приче људи са Црног континета и њихове емоције. Аутор веома посвећено и искусно кроз одабир компози-

ција представља атмосферу која се одиграва у племенском начину живота. Ухватити атмосферу Црног континета и бити свестан тренутка, основна је идеја пројекта.

Аутор фотографишући портрете провлачи амбијент племенског живота. Фотографија као медиј има веома значајну улогу на плану портрета, и захваљујући томе она може веома реално представити атмосферу живота неких других људи.

И попут Матисове *Игре*, његови ликови, специфично кадрирани, почињу да личе на арабеске.

Поигравајући се са композицијом и перспективом, Марјановић свом изразу даје посебан печат, па се стиче утисак да се његови ликови налазе на сликама надреалиста. Присутни су елементи атмосферске перспективе, са посебно одабраним кадрирањем портрета у првом плану, што додатно утиче на амбијент који нам аутор жели дочарати.

Иван Марјановић у свом опусу трага за специјаним деловима у свету око нас, подсећајући нас на лепоту и једноставност живота. Он бележи и тумачи другачији свет, уносећи свој доживљај и емоцију. Овим нас подсећа, по ко зна који пут, да у уметности однос према окружењу представља слику нас самих.

Коначна сврха говори о способности да подсетимо људе на лепоту и богатство различитости света у којем живимо.

Изложба је по Конкурсу за излагачку сезону у 2020. години, а представљена је на сајту Културног центра у августу 2020. године.

Отварање Изложбе је планирано за 13. новембар у Галерији КЦК, када ће аутор одржати и предавање на тему боравка у афричким племенима.

Иван Марјановић, рођен у Крушевцу 1982. године. Са две године почиње да свира клавир док са четири има свој први солистички концерт.

Завршио нижу музичку школу за клавир и хармонику. Средњу музичку школу паралелно завршавао са гимназијом. Свирао 12 инструмената до краја средње школе. Натупао у преко 30 афирмисаних и неафирмисаних бендова. Композицијом се активно бави више од 15 година. У воде фотографије ушао 2008. Иза себе има 16 групних изложби и 9 самосталних. По струци дипломирани психолог и дипломирани менаџер интернационалног маркетинга. Од 2014. године у свету предузетништва.

Оснивач је консалтинг и маркетиншке агенције Creativehouse.rs. Страсни обожаваалац екстремних спортова. Државни првак у различитим ски дисциплинама. Поред скијања ту су још и алпинизам, планинарење, брдски бициклизам и роњење.

До сада посетио 41 државу, а посебну љубав испољава према афричким земљама, људима, култури, традицији, музици и храни.

Марија Стојадиновић

Уметнички савет *Галерије КЦК*

Матија Рајковић

Дејан Аксентијевић

Марија Стојадиновић

Изложба ЦРТЕЖИ Веселина Брковића

Изложба ЦРТЕЖИ аутора Веселина Брковића одржана је у периоду од 9. до 24. септембра 2020. године у Галерији КЦК.

Изложба је отворена под слоганом *Одјеци Ноћи музеја*, с обзиром да је првобитно била део званичног програма Манифестације НОЋ МУЗЕЈА у оквиру Културног центра Крушевац.

Пројекат је реализован у сарадњи са БЛОК Галеријом – Нови Београд.

Изложено је око 60 цртежа, мањег формата, реализованих у техници туш на папиру, насталих у последње две године.

Веселин Брковић је рођен у Требињу 1972. године. Основне и постдипломске студије завршио је на

Академији ликовних умјетности у Требињу на графичком одсеку.

Излаже од 1991. године. Учесник је више ликовних колонија.

Боравио је на студијским путовањима у Италији и Словенији 2004/2005.

Ради у звању ванредног професора на АЛУ у Требињу и обавља дужност декана АЛУ Требиње.

Самосталне изложбе: 1991.Требиње, Средњошколски центар Билећа, Дом ЈНА/1992.Требиње, Дом културе/1995.Требиње, Музеј Херцеговине/1998.Требиње, Клуб пријатеља умјетности „Атанасије Поповић“/2000. Свети Стефан, Галерија „Свети Стефан“/2004.Требиње, Музеј Херцеговине Љубиње, Народна библиотека/2005. Котор, Галерија „Стари град“Требиње, Музеј Херцеговине/2006.Мостар, Павароти центар Требиње, Галерија „Требиње“/Требиње, Клуб пријатеља умјетности „Атанасије Поповић“ /2008. Требиње, Музеј Херцеговине/Мостар, Галерија „Светозар Ћоровић“ Требиње, Клуб пријатеља умјетности Атанасије Поповић“/Игало, СПА Галерију/2009. Подгорица, Центар савремене умјетности,Галерија „Центар“/2011. Требиње, Клуб пријатеља умјетности Атанасије Поповић“/Врбас, Ликовна галерија Културног центра/2012. Требиње, Клуб пријатеља умјетности Атанасије Поповић“/2013. Требиње, Клуб пријатеља умјетности

„Атанасије Поповић“/2013. Ужице, Градска галерија/2013. Требиње, АЛУ Требиње/2015. Требиње, Културни центар/ 2016. Београд, Blok gallery/2017. Апатин, Културни центар/ 2018. Врање, галерија Народног музеја Врање.

Осјетљивост за статику и динамику тијела уз кинестетичку осјетљивост, односно уз осјетљивост за покрет, за став тијела, као и положај тијела је присутна у радовима Веселина Брковића. Информације о успјеху акције, о дејству и враћању ка почетном елементу- анатомији је евидентна. О положају екстремитета, о њиховом покрету- брзини и убрзању, о правцу кретања које чини човјек, о поједином односу између дијелова тијела које чини, посматрач, има податке и онда када не гледа у те дијелове тијела. Он прати покрет и преко неколико система осјетљивости даје информације посматрачу кроз цртеж о костима, о акцији. Могу се видјети активни и пасивни покрети које снимају чула посматрача.

Значајно је да Брковић сложено организовање тијела, у интеракцији и контроли покретања, исказује линијом. У његовим радовима примат имају осјећаји из зглобова, покрет који даје информације, тако да се у перцепцији његових радова могу доживјети активни и пасивни покрети. Функција снимања покрета издјељена је на специфичан начин, тако да је све кроз линију приказано ланчано, да рецептори посматрача у посматрању кретања то виде под одређеним углом.

Проф. др Јасна Богдановић Чурић

ИЗЛОЖБА СЛИКА МЕСЕЧЕВЕ ПРИЧЕ ЈЕЛЕНЕ ТИЈАНИЋ САВИЋ

Изложба је одржана у периоду од 25. септембра до 15. октобра 2020. године у Легату Милића од Мачве.

Изложба је по Конкурсу за излагачку сезону у 2020. години.

Јелена Тијанић Савић је рођена 1976. године у Ужицу, где је завршила основну школу и гимназију. Дипломирала је 2001. године на Факултету примењених уметности у Београду, одсек *Зидно сликарство*, у класи професора Слободана Ђуричковића. На истом факултету магистрирала је 2005. године из области мозаика. Излагала је на више самосталних и групних изложби у земљи и иностранству. Учесник је већег броја ликовних колонија и руководилац бројних међународних кампова. Учествовала је у изради мозаика на Саборној цркви у Београду. Члан је УЛУПУДС-а. Ради као ликовни педагог. Живи и ствара на релацији Београд – Ужице.

„Пред признањем смо, сведочимо, да је Јелена Тијанић, иако у 16. години, већ зрели сликар... Ретки су такви случајеви да 'почетник' у колористичкој представи потеза нема ниједног прљавог тона. Палета је чиста а то је већ озбиљан знак природне надарености коју ова млада душа носи у себи.“

Милић од Мачве, 1992.

Јелена Тијанић Савић у свом стваралаштву успоставља равнотежу између реалног и имагинарног, до граница надреалног. У средишту њеног

стваралаштва налази се жена, нежна и помало сетна која вапи за љубављу и заштитом.

Месец симболизује жену, материнство, плодност, мајку, рађање, душу, емоције, психичко и душевно стање, интуицију, традицију, порекло, дом, нацију, народ...

Изгледа као да кроз ту *жену* ауторка прави интроспекцију сопствене душе, уз истовремену комуникацију са публиком.

Као симбол архетипа женске природе, месец додатно наглашава емоцију жене и њене суптилне природе.

Ауторка кроз игру тела, покрет руке, грч, додатно истиче јачину и сензуалност женске природе... Ова игра, у чијем центру је жена, поседује ритам који јасно указује на повезаност духа, тела и покрета.

Вредно је напоменути улогу цртежа у њеној поезици, а светлост као један од услова дефинисања, креира помало лирску атмосферу.

Градећи слику у експресионистичком маниру, она равнотежу и сукобе сирових боја смирује управо вештим коришћењем линије.

Њене слике поседују префињену и веома занимљиву композицију. На граници обичног и необичног, реалног и имагинарног. Уклапајући фигуру жене са мотивом традиционалне дрвене српске куће, ауторка нам јасно наглашава важност традиције и породице.

Јелена Тијанић Савић нас својом ликовном поетиком инспирише и изазива да будемо сањари и да снагу тражимо првенствено дубоко у себи, ослањајући се на корене традиције.

Марија Стојадиновић

О STREET ART-у

Улице представљају посебан простор за креативно изражавање што је највидљивије на старим зградама, оронулим фасадама, оградама које се претварају у необичне, естетизоване призоре који привлаче пажњу и позивају на размишљање. Та врста ликовне уметности носи име street art и постаје честа појава на улицама многих светских градова. На многим грађевинама и зидовима могу се видети слике, графити и мурали који нас натерају да застанемо, погледамо их и размислимо о поруци коју носе. Понекад се дивимо идеји, визуелном приказу и техници која је коришћена, питамо се – колико је требало труда, вештине, времена да се такво дело створи и то на тако необичном месту? Претпостављамо да ауторе носи идеја, слобода простора, таленат који није тешко препознати, али и посебна доза ентузијазма. Улична уметност или STREET ART представља, најпре, изражавање мишљења младих људи, али уједно и поступак улепшавања старих и оронулих зграда и запуштених јавних површина.

Улична уметност је визуелна креација која настаје на јавним просторима, а подстакнута је жељом уметника да комуницира са публиком ван званичних места, на улици уместо у галерији.

Ствараоци street art-а, од почетка, од настајања, пролазили су кроз фазе неприхватања од стране грађана, наилазили су на осуду и прозивани за вандализам.

Радови би често били префарбани другим бојама, уништавани...

Критика и исмевање социјалних и политичких прилика у друштву, побуна против постојећег стања... изражавани су преко карикатуралних и гротескних сцена и неке су од тема street art-а.

Места која се одабирају за сликовито изражавање идеја на улицама су махом старе зграде, степеништа, гараже, ограде, напуштени или запуштени улази, углови, бетонски стубови, асфалт.

У Америци настаје улична уметност. Први графити су се појавили двадестих и тридесетих година 20. века, на вагонима возова и на зидовима у Њујорку као поруке уличних банди.

Затим, седамдесетих, млади су, реагујући на друштвено политичко окружење, почели са креирањем покрета и исписивали слогане и поруке на неформалним местима. У Немачкој, у Минхену је покренута активност исцртавања графита 1985. године када је минхенски „спрејери“ воз С4, такозвани гелтендорфски воз, претворен у први сасвим ишарани воз у земљи. Поред тога, Берлински зид је био одабран као место за уличну уметност.

У Лондону је улична уметност постала посебна атракција за туристе, чак се организују и пешачке туре за разгледање графита, мурала и других креација у урбаним просторима.

Поред графита и мурала, улична уметност такође подразумева стенциле, принтове, слике великих формата, уметничке сарадничке пројекте, а затим уличне инсталације и перформативну и видео уметност.

Велики број уметника је посвећен street art-у, али и даље многи од њих остају непознати и скривени. И та скривитост је у духу ове уметности.

Свакако је један од најпознатијих и најмистериознијих: **Банкси (Banksy)** који успешно скрива свој идентитет годинама. (Википедија)

Robert/Robin Banks, рођен 1974. у Бристолу, прешао је својим делом и харизмом границе Енглеске и постао светски познат street art и графити уметник, често повезан и са политичким алузијама које пласира у својим радовима, а препознатљив и по црном хумору (натписи и цртежи у Зоо врту, у парковима, понекад на јавним објектима, музејима, галеријама...) Банкси комбинује графите са техником стенцила, могу се видети најчешће у Лондону али и другим градовима света. Почео је као цртач графита слободном руком, а онда је открио уметност стенциловања и брзо постао примећен.

Банксијеви стенцили су карактеристични и садрже различите слике, понекад комбиноване са слоганима. Порука је обично хумана, антиратна, антикапиталистичка, уперена против естаблишмента и елите, истиче значај и вредности слободе. Честе теме су животиње као што су мајмуни и пацови, затим полицајци, војници, деца и старији људи. Банкси такође прави налепнице (The Neighbourhood Wattoo subvert) и скулптуре (The murdered phonebox).

Године 2003, у емисији 'Turf War', одржаној у складишту, цртао је на животињама. Иако је RSPCA прогласио услове одговарајућим, активисткиња за заштиту права животиња завезала се за шине у знак протеста.

Године 2006. Банкси је одржао изложбу под именом Barely Legal у Лос Анђелесу.

Банкси је направио доста уметничких подухвата:

У Лондонском Зоо-врту, попео се у кавез са пингвинима и нацртао 'We're bored of fish' словима високим 2 метра.

У Бристолском Зоо-врту оставио је поруку 'Keeper smells - Boring Boring Boring' у кавезу са слоновима.

У марту 2005. поставио је своје радове у Музеј савремене уметности, Метрополитен Музеј уметности, Бруклински Музеј, и Амерички природњачки музеј у Њујорку.

Поставио је своју слику у лондонску Тејт галерију.

У мају 2005. Банксијева верзија примитивне пећинске слике која приказује људску фигуру која лови док гура колица за куповину пронађена је како виси у Британском музеју. После открића, музеј је то дело додао сталној поставци.

У јуну 2006, Банкси је стенциловао голог човека како виси из спаваће собе у центру Бристола, у Енглеској. Слика је изазвала контроверзне реакције, а бристолска општина је оставила становницима на вољу да одлуче да ли ће стенцил остати или не. После интернет дискусије у којој је 97% (сви осим 6 људи) подржало слику, градски одбор је одлучио да слика остане на згради.

У августу/септембру 2006, Банкси је заменио око 500 копија деби албума Парис Хилтон, у 48 различитих британских продавница плоча са његовим омотом и ремиксима које је урадио Danger Mouse. Песмама су дати називи као „Због чега сам позната?“, „Шта сам урадила?“ и „За шта ја служим?“. Неколико CD-ова је купљено пре него што су их продавнице повукле. Неки су касније продати за 750£ на on line аукцијама. Омот је приказивао обрађене слике Парис Хилтон на којима је она приказана у топлесу. Остале слике је приказују са псећом главом.

Требало би поменути још неке познате европске street art уметнике: Vhils је Португалац који ради колаже и портрете.

BLU је улични уметник из Болоње који црта мурале по читавом свету.

Поред поменутих, важно место је заузео и Moose, који уместо спрејева и емулзија користи средства за чишћење из хотела, ауто перioniца... да би на запрљаним фасадама цртао графите Он је представник тзв. *Обрнутих графита* где слике и слова настају чишћењем прљавих површина, овом техником неки уметници шаљу еколошку поруку.

Постоје и многобројни уметници који су сакако оставили траг а међу њима су: француски уметник Christian Guémy, познатији под надимком C215 који путује светом и на својим радовима представља становнике града у којем се налази, затим ту су још Spry, Laguna, итд.

За ове уметнике је опште познато да путују по свету и њихове радове можемо видети у различитим градовима, државама, па чак и на различитим континентима.

Иако је кад се појавила, ова врста уметности сматрана за илегалну креацију, а понекад и за вандализам, данас је то популарна форма па се тако радови појединих уметника могу пронаћи у галеријама и на разним догађајима. Врло често се радови street art-а користе и у маркетиншке сврхе.

Компаније: Puma, Red bull и Coca Cola користе ову уметност како би додатно популаризовале свој бренд код младих, а један од начина био је да изнајме наменски простор за рад уметника.

У сваком случају, street art и дизајн графита у маркетиншком смислу имају своје место код компанија које своје брендове желе да профилишу као саставни део модерне уличне културе.

Позната имена Београдског street art-а, која потписују многа осли-

кана живописна места на Дорћолу, крај земунског кеја али и ван граница ове земље: Андреј Жикић Artez, Junk, ТКV Kraljica Vila Жарана Папић, Бранко Тешевић Resto... Андреј Јосифовски, муралиста.

Поменућемо још једног српског street art уметника који је у свој портфолио записао и следеће:

За мене уметност је слобода. Ја трагам за њом.

Ђао! Ја сам Петар Поповић, у уметничком свету познатији као Пирос. Себе бих дефинисао као мултимедијалног уметника. Сфере у којима делујем су мурал, сликарство, калиграфија, илустрација и дизајн, а од 2005. се са великом страшћу активно бавим и street art-ом. Калиграфију бих издвојио као своју велику љубав и вештину која је веома утицала на моје стваралаштво и која се провлачи кроз све моје радове...

Кроз портфолио ћу покушати да вам прикажем вештине које поседујем и што ближе представим свој стил. Током целе каријере комуницирам путем слика... Кратка биографија:

Рођен у Крушевцу, Србија, 1989.

Тренутно живим у Београду.

Едукација: 2004. Средња уметничка школа (графички дизајн) у Нишу; 2008. VSLUPSS (графички дизајн), у Београду.

Радови Петра Поповића Пироса нашли су се на изложбама у престоничким просторима и галеријама (*Игра ега и алтерега*, Галерија Art for All) али ми ћемо назначити места на којима су се појавили његови радови по којима је упамћен у свом родном граду Крушевцу: *Клуб Културног центра Крушевац*, Алтернативни културни центар *Гнездо*...

Приредила Јелена Протић Петронијевић

